

En seksualpolitisk kulturrevolusjon

Av Jon Kvalbein. Kronikk i Dagen 2. August, 2007

Regjeringen vil åpne for ekteskap mellom to av samme kjønn. Forslagene til endringer i ekteskapsloven kan betraktes som ledd i en kulturrevolusjon som vil føre oss frem til et multiseksuelt samfunn, med et mangfold av likestilte seksuelle uttrykks- og samlivsformer. Homobevegelsen er i ferd med å lokke det politiske flertallet med seg på en seksualpolitikk med vidtrekkende negative konsekvenser.

Betegnelsen "homofil" brukes om mennesker som kjenner seksuell tiltrekning til eget kjønn. Men de utgjør ingen enhetlig gruppe. Her finnes alt fra kristne som lever avholdende i samsvar med bibelsk etikk, til aktivister med en utagerende livsstil. Homofile har ulike livssyn og målsetting. Men Landsforeningen for lesbisk og homofil frigjøring (LLH) ønsker å være representativ. På deres hjemmeside www.llh.no kommer målsettingen klart til uttrykk:

"LLH ønsker et samfunn hvor individet kan velge fritt mellom ulike identitetskategorier, eller velge bort kategorier til fordel for noe annet. Det viktigste for LLH er at disse valgene treffes på et grunnlag som i så høy grad som mulig øker den enkeltes livskvalitet, og er basert på likeverd og samtykke. LLH ønsker ikke å framheve enkelte identiteter fremfor andre... LLH ser det som sin oppgave å representere ulike identitetskategorier hos mennesker som har og/eller har hatt seksuelle relasjoner med noen av samme kjønn. Med identitetskategorier menes for eksempel lesbisk, homofil, bifil og skeiv."

Som eksempler på "skeive" angir LLH "sdomasochister, fetisjister og transvestitter". LLH ønsker å fjerne det de kaller "det heteronormative kjønnsrollemønsteret i vårt samfunn". Alle "identitetskategorier" skal respekteres og sidestilles.

Homoseksualitet som valg

For å forstå rekkevidden av denne målsettingen er det nødvendig å kjenne til den store endringen som er skjedd i homofiles selvforståelse i løpet av de siste 20 årene. I boka "Norsk homoforskning" (2001) gjør Helge Svare rede for dette. De fleste representanter for homobevegelsen i Norge hevdet på 1980-tallet at en persons homoseksualitet var noe medfødt og stabilt som ikke lot seg endre. Senere har konstruktivistiske teorier fått stadig sterkere gjennomslag. Man tenker seg at personligheten bygges opp gjennom kulturelle og språklige prosesser og egne valg. Det dreier seg om et berettiget oppgjør med et ensidig biologisk menneskesyn. Et menneskes følelser og atferd lar seg ikke forklare ved en persons arveanlegg.

Den såkalte queer-teorien setter spørsmålstegn ved om seksualitet mellom to av motsatt kjønn er noe naturlig fremfor seksuell omgang mellom to av samme kjønn.. Man avviser ikke at det finnes biologiske forskjeller mellom kjønnene. Men man forkaster at mannlig og kvinnelig henger sammen med menneskets natur. Det mannlige og kvinnelige er kulturprodukter. Kjønn er handlingsmønstre som vedlikeholdes ved at stadig nye generasjoner etterligner menneskene rundt seg.

Konstruktivismen gir rom for den tanke at individet konstruerer sitt eget liv. Et menneske foretar handlingsvalg, som det deretter tolker inn i fortellingen om sitt eget liv. Å bekjenne seg som homoseksuell, er et personlig valg. Men valget er ikke fullstendig fritt. Valget av private fortellinger vil være avhengig av hvilke fortellinger samfunnet stiller til rådighet og aksepterer.

En ny homostrategi

Det er forståelig at konstruktivismen har møtt motstand blant homoseksuelle. Hva blir det av kampen for de homofiles rettigheter, dersom homoseksualitet ikke er noe medfødt? Hvordan kan vi argumentere imot terapeutisk behandling av homoseksuelle som ønsker å bli heteroseksuelle, dersom legningen skyldes kulturpåvirkning og valg? Det dreier seg om reelle dilemma.

Konstruktivistene vil vise til at homobevegelsen har store fordeler av å fremstille seksualitet som et resultat av kulturelle faktorer og frie valg. Innenfor en slik forståelsesramme blir heteroseksualitet og homoseksualitet likestilte valgmuligheter. Det åpner for at flere vil kunne velge en homoseksuell livsform.

Det er flere endringer i homobevegelsens strategi. Undersøkelser har påvist at homoseksuelle har markant dårligere helse, større rusproblemer og høyere selvmordsfrekvens enn andre. Tidligere la homobevegelsen vekt på dette for å gi homofile mer oppmerksomhet og utløse støtte til homofile som en ressurs svak gruppe. Nå ønsker homobevegelsen å trekke frem de positive sidene ved en homofil livsstil, for å presentere den som et attraktivt alternativ. Ikke få homoseksuelle er ressurssterke mennesker med stor innflytelse i samfunnet. Disse ønsker man skal fremtre som stolte forbilder.

Før ble kampen for "de homofiles rettigheter" begrunnet med at de homofile ikke må diskrimineres fordi de er "født sånn". Nå kjemper man for at en homoseksuell levemåte skal aksepteres på linje med en etnisk minoritetskultur i samfunnet.

Seksuell valgfrihet

På denne bakgrunn må man forstå at "LLH ønsker et samfunn hvor individet kan velge fritt mellom ulike identitetskategorier." Derfor bekjemper LLH "det heteronormative samfunnet", det vil si et samfunn som anser det normalt og riktig at seksuelt samliv skjer mellom mann og kvinne. .

Få homofile har inngått partnerskap. Få vil komme til å inngå ekteskap, dersom muligheten åpner seg. De fleste homoseksuelle forhold er kortvarige. Mange ønsker ikke å binde seg til en partner. Kampen for å utvide ekteskapsbegrepet må derfor primært betraktes som et ledd i prosessen for å avvikle "det heteronormative samfunnet". Et endret ekteskapsbegrep åpne vei for større valgfrihet. Dette er i tråd med tidens postmoderne tenkning. "Selvbestemmelse" er et overordnet ideal. Sannheter og normer som setter grenser for individuell livsutfoldelse, er uønsket.

Et politisk program

Homobevegelsen har fått bemerkelsesverdig sterk innflytelse. Den tidligere AP-regjeringen utarbeidet St. meld. Nr. 25 (2000-2001) om "Levekår og livskvalitet for lesbiske og homofile i Norge". Seksuell likestilling var målet. Skolen skulle brukes som middel: "Skolen og skolehelsetenesta må leggje opp til ei undervisning som framstiller alle kjærleiks- og samlivsforhold på ein likeverdig måte" (s.69). Dette er i dag retningsgivende for den offentlige skolen!

I meldingen (s.10) kunne vi lese: "Det er blitt vanleg først og fremst for unge menneske å leve periodevis eller permanent utan fast partnerskap og skifte partnar fleire gonger før ein eventuelt etablerer eit fastare forhold. Samstundes er det blitt legitimt og vanleg å vere seksuelt aktiv i denne situasjonen. Det verkar til og med at rommet for seksuell eksperimentering er blitt utvida, og fleire unga har hatt eller har reflektert over utsiktene til seksuelle erfaringar på tvers av kjønnskilja. I ei ungdomsundersøking i Sverige kjem det fram at mange fleire reflekterer over si eiga seksuelle orientering i dag enn tidlegare. Bortimot fem gonger som mange unge, svenske jenter funderte i 1998 på om dei kunne vere homoseksuelle samanlikna med 1990."

Til dette må sies: Ikke få jenter har i overgangsalderen en periode da de har et nært og fortrolig forhold til en venninne, mens de holder avstand fra gutter. I en slik fase kan de lett ledes til å tro at de er lesbiske. Tilvarende kan skje for gutter. Er det underlig at unge blir usikre på sin kjønnsidentitet når skole og helsevesen ikke skal kunne anbefale samliv mellom mann og kvinne? Stortingsmeldingen uttrykker ingen bekymring over den seksuelle liberaliseringen. Tvert imot – mangfoldet og friheten er et ideal.

En kulturrevolusjon

Homobevegelsen og dagens rød-grønne regjeringen står nå sammen om å fremme et nytt syn på seksualitet og ekteskap. Får dette gjennomslag, innebærer det en kulturrevolusjon med langsiktige negative følger. Det multiseksuelle samfunn blir et kostbart eksperiment. Brutte relasjoner skaper store menneskelige tragedier, ikke minst for barna. Historien viser at der det ikke lenger setter

grenser for den seksuelle utfoldelsen, brytes kulturer og sivilisasjoner ned innenfra. Det bør ikke skje på nytt.